

Új ismeretek a "végső megoldás" kérdéshez. Hogyan jutottak a britek Rudolf Höss, az Auschwitz parancsnok vallomásához.

Professzor Dr. Robert Faurisson

Rudolf Höss volt Auschwitz három egymást követő parancsnoka közül az első. Gyakran nevezik őt "az" auschwitzi parancsnoknak, és írásai, melyeket "Az auschwitzi parancsnok" címmel nyilvánosságra hoztak, közismertek. 1946 április 15-én jelent meg az IMG (International Military Tribunal = Nemzetközi katonai törvényszék) előtt tanúként, és a világ sajtójának képviselői előtt bevallotta a legszörnyűbb bűnt, melyet az emberiség valaha is megért. Azt vallotta, hogy Himmlertől személyesen kapta a parancsot a zsidók megsemmisítésére. Becslése szerint Auschwitzban 3 000 000 embert öltek meg, ebből 2 500 000-t a gázkamrákban. Ezek a vallomások hamisak voltak. Kínzásokkal zsarolták ki őket tőle. 1983-ig kellett várni, hogy megtudjuk, kik voltak a kínzók és hogyan kínozták.

Ahogy látni fogjuk, Höss vallomásainak alappillére időrendi sorrendben a következő négy részből áll:

1. Egy, március 14(vagy 15?)-én hajnali 2:30-kor aláírt vallomás. Ez német nyelven írt, nyolc oldalas gépírási szöveg.

Nem hiszem, hogy normális esetben egy demokratikus ország valamilyen törvényt végrehajtó intézménye ezeket az oldalakat per esetén figyelembe vette volna. Az iratnak ugyanis nincs fejléce, nincs ügyiratszám, és minden oldal tele van részben írógéppel, részben kézzel írt javításokkal, anélkül, hogy a legcsekélyebb hitelesítés, vagy utalás található lenne az írás végén a javított és kihagyott szavakra.

Höss először aláírta az iratot, amikor a következő megjegyzést írta rá: "14.3.46, 2 31". Két sor után, melyeknek tulajdonképpen kézzel írottak kéne lenniük, de géppel vannak írva, ugyanezt teszi. A sorok így hangzanak:

"Az előzőeket elolvastam, és igazolom, hogy ezek saját vallomásomnak megfelelnek, és hogy ez az igazság".

Ezután jön két tanú aláírása, azaz két brit őrmesteré. Egyikük nem adta meg a dátumot, a másik dátumként március 15-ét adta meg. Ezt követi a 92-ik biztonsági szakasz egy kapitányának az aláírása, amely igazolja, hogy a két őrmester végig jelen volt, mikor Höss vallomást tett. A dátum 1945 március 14-e. Semmi sem utal a vallatás helyére!

A szövetségesek ennek a dokumentumnak a NO-1210-es számot adták.

2. Hiteles vallomás (angolul affidavit), melyet április 5-én, azaz 22 nappal később írtak alá. Ez 3 gépírási oldalból álló angol nyelvű szöveg. Ez utóbbi meglepő: Höss itt tehát egy hiteles vallomást nem anyanyelvén, hanem őrzői nyelvén írt alá. Aláírása háromszor jelenik meg: először az első két oldal alján, majd a harmadik és utolsó oldalon, egy négysoros szöveg után, mely szintén angolul van géppel írva. Ezen sorok szövege a következő:

"I understand English as it is written above. The above statements are true; this declaration is made by me voluntarily and without compulsion; after reading over the statement, I have signed and executed the same at Nurnberg, Germany, on the fifth day of April, 1946."

(Értek angolul, ahogy fent le van írva. A fenti vallomások igazak; ezt a nyilatkozatot szabad akaratomból, kényszer nélkül tettem, a vallomás elmondása után átolvastam azt és aláírtam, Nürnberg,

Németország, 1946 április 5-én.)

A főhadnagy Smith W. Brockhart aláírása következik a következő fogalmazás után:

"Subscribed and sworn to before me this 5th day of April, 1946, at Nurnberg, Germany.«

(Aláírva, és előttem téve le az esküt ma, 1946 április 5-én, Nürnberg, Németország).

Formailag ez a szöveg, ha ez egyáltalán lehetséges, még elfogadhatatlanabb, mint az előző. Különös figyelmet érdemel, hogy egész mondatokat adtak hozzá nagybetűkkel írva, kézírással, míg másokat töltőtollal áthúztak. A javításokat nem hitelesítik a lap szegélyén, nem utalnak a kihúzott szavakra a dokumentum végén. A szövetségesek ennek a PS-3868-as számot adták. Hogy elrejtsek a tényt, hogy Höss itt angol nyelvű hiteles vallomást írt alá, noha ennek anyanyelvén, németül kellett volna történnie, és hogy eltüntessék a kihúzásokat, beszúrásokat és javításokat, Nürnbergben a következő csaló módszert használták: A szöveget még egyszer letisztázták géppel, és ez "fordításnak" tüntették föl, németről angolra! De a csaló túlzásba vitte a dolgot. Azt hitte, hogy a tizedik bekezdésben egy angol kéz által tett kézírással beszúrás a kilencedik bekezdés végéhez tartozik. Ennek a tévedésnek az az eredménye, hogy a kilencedik bekezdés vége teljesen érthetetlen. Így két különféle irat létezik ugyanaz a szám alatt, azaz PS-3868 alatt, vagyis az irat, melyet Höss aláírt, és az "új kiadás". Ezt az "új kiadás" más szóval durva hamisítást használta a nürnbergi törvényszék. Egy történelmi mű, melyben állítólag a Höss nyilatkozat PS-3868 van kinyomtatva, ezt az "új kiadás"-t nyomtatta ki, de anélkül, hogy utalna rá, abban a kilencedik bekezdés végét és az egész tizedik bekezdést egyszerűen kihagyták (Lásd Henri Monneray, La Persécution des Juifs dans les pays de l'Est présentée à Nuremberg, Paris, éditions du Centre de Documentation Juive, 1949, S. 159-162.)

3. A már általam említett kétséges szóbeli vallomás, amelyet 1946 április 5-én, azaz tíz nappal a PS-3868 irat megírása előtt csinált az IMG. Furcsa módon egy védő folyamodott R. Höss megjelenéséért a törvényszék előtt, Kurt Kaufmann, Ernst Kaltenbrunner védőügyvédje. Ez a nyilvánvaló szándékkal történt, hogy bemutassa, nem Kaltenbrunner, hanem Himmler volt az állítólagos emberirtásért felelős. Amikor az ügyész képviselője volt soron, (ebben az esetben az US ügyész Harlan Amen főhadnagy), hogy Hösst kihallgassa, úgy tett, mintha az aláírt hiteles vallomásból olvasna föl, de valójában az "új kiadásból" olvasott részleteket. Harlan Amen mondvacsinált ürüggyel nem olvasta föl a kilencedik (és a nyolcadikat sem) bekezdést. Állandóan megszakítva az olvasást, mindig megkérdezte Hösst, hogy ő tényleg ezt vallotta-e, amit ez az irat mond. Nagyjából mindegyre a következő válaszokat kapta:

"Igenis", "igenis", "igenis", "Igen, így van", egy kétsoros válasz (melyben egy lehetetlenség van, azaz hogy a magyarországi zsidókat 1943-tól ölték meg, pedig ezeknek a zsidóknak az első csoportja 1944 május 16-án jött meg Auschwitzba), "igenis", "igenis", "igenis", egyetlen válasz, "igenis", "igenis" (IMG-XI, S. 457-461).

Ehhez az emberirtáshoz és ezekhez a gázkamrákhoz, azaz egy tettehez és a tett eszközéhez, mely példátlan a történelemben, normális körülmények között kérdések százait kellett volna föltenni. De senki sem tette föl ezeket a kérdéseket. Különösen Amen főhadnagy nem kívánt magyarázatot és további adatokat ehhez a tényleg szörnyű szöveghez, melyet ezen a napon újságírók jelenlétében fölolvastak, akik másnap nagybetűs címek alatt jelentettek újságjaikban erről.

4. Az általában az "auschwitzi parancsnok" cím alatt összefoglalt iratok. Höss ezeket állítólag lengyel-kommunista börtönfelügyelője felügyelete alatt írta ceruzával. 1947 április 2.-án halálra ítélték és 5 nappal később az auschwitzi táborban fölakasztották.

1958-ig, azaz 11 évig kellett várni, míg németül is megjelent, amit "memoárjainak" nevezhetnénk. Martin

Broszat történész jelentette meg, aki nem követte a tudományos művek megjelentetésénél szokásos eljárást. Broszat addig ment, hogy részbekezdéseket egyszerűen kihagyott, melyeknél nagyon nyilvánvaló volt, hogy R. Höss (vagy lengyel urai) tulajdonképpen mértéktelen ostobaságokat vetettek papírra, ami természetesen hátrányos lett volna jelentése hitelességének szempontjából.

A Höss-vallomások alapjának itt leírt részei szorosan összefüggenek egymással. Pontos megfigyeléssel kimutatható, hogy egyik részben sincs hiány ellentmondásokban. Lényegében azonban egymást igazolják. Az NO-1210 irat nyolc oldalát a PS-3868 3 oldala foglalja össze. Ez az irat szolgált R. Höss szóbeli vallomásának alapjaként az IMG előtt. Az egészet "megkoronázzák" a Krakóban írt "memoárok". Alap és modell az NO-1210-es irat, melyre még visszatérek.

Höss leleplezései Lengyelországban az első, a britek előtt tett vallomásáról (NO-1210-es irat 1946, április 14 vagy 15-én)

A háború 1945 május 8-án befejeződött Németországban. Höss a britek kezébe került, akik először egy SS táborba dugták. Mint hivatásos parasztot, idő előtt kiengedték. Börtönőrei ekkor még nem voltak tisztába fogásuk jelentőségével. Egy munkaközvetítő egy Flensburg melletti parasztgazdaságba közvetítette ki mezőgazdasági munkásként, nem messze a német-dán határtól. Nyolc hónapig volt ott, míg a brit katonai rendőrség kereste. Családját, mellyel fönt tudta tartani a kapcsolatot, szigorúan fölügyelték és gyakran tartottak náluk házkutatást. "Memoárjaiban" Höss leírja elfogásának körülményeit, és azt, ami azután történt. A britek által neki szánt bánásmód nyilvánvalóan különösen brutális volt.

Első pillantásra meglepő, hogy a lengyelek megengedték Hössnek, hogy ilyen komoly leleplezéseket csináljon a brit katonai rendőrségről. De ha utánagondolunk, akkor arra a következtetésre jutunk, hogy a lengyeleknek talán mégis lehetett néhány oka erre, mint például:

- a kívánság, hogy ezzel a vallomásnak az igazság és valóság látszatát kölcsönözzék.
- az olvasó emiatt a lengyel kommunisták kihallgatási módszereit előnyösebbnek fogja hinni, mint a britekét. Höss ugyanis később azt vallja, hogy Krakóban első fogsága alatt testileg és lelkileg kikészítették", de az utána következő időben olyan "tisztességesen és előzékenyen" kezelték, hogy beleegyezett abba, hogy megírja "memoárjait".
- Szükségesnek tűnt, hogy bizonyos abszurd dolgokra a NO-1210 iratban magyarázatot adjanak. Ezek egyike, hogy egy "megsemmisítő táborról" beszélnek egy helyen, amely soha nem volt egy lengyelországi térképen sem rajta, azaz "Wolzeck Lublin mellett". Ez nem lehet összekeverés Belzettel, mert maga Höss három táborról beszél, ugyanis "Belzek" (sic), "Tublinka" (sic) és "Wolzek bei Lublin". Később "Treblinka" helyesen van írva. Mellékesen jegyezzük meg, hogy a Belzeci és Treblinkai táborok még nem léteztek, amikor Himmler Höss szerint azt mondja, hogy ezek a táborok már üzemben vannak mint "megsemmisítő táborok" (1941 júniusa). Olvassa el, hogy hogyan számol be Höss egymás után a britek általi letartóztatásáról, a később NO-1210-nak nevezett irat aláírásáról, átszállításáról a Weser melletti Mindenbe, ahol még rosszabbul bántak vele, mint azelőtt Heidén, az IMG nürnbergi törvényszékének börtönében való tartózkodásról, és végül Lengyelországba való kitoloncolásáról:

"1946 március 11-én tartóztattak le. Méregfóliám két nappal azelőtt tört össze. Mert első ijedségemben azt hittem, hogy az ott gyakori rablások egyike történik, sikerült elfogniuk. A Field Security Police szörnyen bánt velem. Heidébe vittek, pontosan abba a laktanyába, ahol az angolok nyolc hónappal azelőtt elengedtek. Az első vallatás ütő bizonyítékok mellett történt. Nem tudom, mi áll a jegyzőkönyvben, noha aláírtam. Az alkohol és a korbács sok volt nekem. A korbács a sajátom volt, mely véletlenül feleségem csomagjába került. Egy lovat sem ütöttem vele, még kevésbé foglyokat. De az egyik

kihallgatónak az volt a véleménye, hogy én ezzel állandóan foglyokat ütlegettem. Néhány nap múlva a Weser melletti Mindenbe kerültem, ami az angol zóna fő kihallgatási helye. Itt még rosszabba fordult sorom az első angol államügyész, egy őrnagy miatt. A börtön olyan volt, mint annak viselkedése. Három hét múlva meglepetésemre megborotváltak, levágták a hajamat és megmosdhattam.

Letartóztatásom óta nem nyitották ki bilincsemet. Másnap egy Londonból idehozott hadifogollyal, aki Fritzsche felmentő tanúja volt, autóval Nürnbergbe vittek. A börtön az IMT (International Military Tribunal) -nál szinte szanatóriumnak tűnt az előbbieket után. A fővádlottak épületében voltam, és naponta láttam, ahogy ezeket tárgyalásra viszik. Majdnem naponta voltak ott látogatások a szövetséges államok képviselőitől. Engem mindig mint különösen érdekes állatot mutattak meg. Nürnbergbe azért vittek, mert Kaltenbrunner ügyvédje felmentő tanúként idézett meg. Soha nem értettem meg, és máig sem értem, hogy miért éppen én tudtam Kaltenbrunnert fölmenteni. Míg a fogság minden szempontból jó volt - ha időm volt, olvastam nagy könyvtárat lehetett használni - a kihallgatások nem voltak kellemesek, testileg sem, de még kevésbé lelkiileg. Nem vehetem zokon a kihallgatóktól, mindannyian zsidók voltak. Lelkiileg szinte felboncoltak - olyan pontosan akartak mindent tudni - szintén csupa zsidó. Nem hagytak a legkisebb kétséget sem afelől, hogy mi fog velem történni.

Május 25-én, pont házassági évfordulónkon engem, Burgsdorffot és Bihlert [Bühlert] a repülőtérre vittek, és ott átadtak lengyel tiszteknek. Egy USA gépen repültem Berlinen át Varsóba. "

(Rudolf Höss, Auschwitz parancsnok, Önéletrajzi beszámoló, bevezető és kommentárok Martin Broszattól, Deutsche Verlagsanstalt Stuttgart, 1958, S. 145-146.)

Leleplezések R. Höss brit kínzóiról (1983)

Történészek és revizionista iskolák már régen bebizonyították, hogy R. Höss különböző vallomásaiban annyi durva tévedés, értelmetlenség és lehetetlenség van, hogy nem lehet nekik bármi hitelességet tulajdonítani, ahogy ezt a Nürnbergi és Krakói bírók tették annak idején és ahogy ezt történészek még ma is teszik anélkül, hogy ezeket tartalmilag megvizsgálják, vagy megvizsgálják alaposan a viszonyokat, melyek közepette ezeket a vallomásokat kizsárolták. Minden valószínűség szerint, mondják a revizionisták, Hösst a 92-ik Field Security Section emberei megkínozták. De ezt a feltételezést be kellett bizonyítani. Ez a bizonyítás 1983-ban történt egy angol könyv megjelenésével, amely a tényleges kínzó nevét (egy zsidó származású brit őrmesterét) tartalmazza, és amelyben R. Höss elfogásának és harmadfokú vallatásának körülményeit írják le.

Ennek a könyvnek az írója Rupert Butler. A könyv 1983-ban jött ki (Hamlyn Paperbacks). R. Butler még három másik könyvet is írt: A fekete angyalok, Acélkéz és Gestapo, melyek ugyanennél a kiadónál jelentek meg. A minket érdeklő könyv címe: A halál légiói. Irányzata náci ellenes. R. Butler azt mondja, hogy ennek a könyvnek az írásához kutatásokat kellett a "Imperial War Museum", -nál, a "Institute of Contemporary History and Wiener Library" -nál, és más szintén jónevű intézményeknél folytatnia. Könyvének elején köszönetet mond az intézeteknek és két személynek. Az egyik személy Bernard Clarke, aki "Rudolf Hösst, Auschwitz parancsnokát elfogta". Butler könyvében részleteket idéz Clarke jegyzeteiből.

Ezek szerint Bernard Clarkenak nyilvánvalóan nincs lelki furdalása, sőt bizonyos fokú büszkeség tölti el, hogy egy "náci" kínzott. Rupert Butler sem lát ebben semmi elítélendőt. Sem az egyik sem a másik nem tulajdonít leleplezéseiknek különös jelentőséget. Elmondják, hogy Hösst 1946 március 11-én fogták el, és hogy három nap volt ahhoz szükséges, hogy tőle "összefüggő vallomást" kapjanak. Nyilvánvalóan nincsenek tudatában annak, hogy ez az "összefüggő vallomás" ("coherent statement") nem más, mint az a tényleg örült "vallomás", melyet 1946 március 14 vagy 15-én a kínzások nyögő áldozata aláírt. Ez a "vallomás" elég volt ahhoz, hogy R. Höss sorsa örökre megpecsételődjön, és hogy az auschwitzi mítoszt,

- a zsidók megsemmisítésének állítólagos fő helyéét, elsősorban gázkamrák használatával -, örök időkre megtörténtté nyilvánítsák.

1946 március 11-én Bernard Clarke és a brit titkosszolgálat öt további specialistája egyenruhában, szinte mindegyik magas termetű, fenyegetően betörnek Hössné lakásába. Mind a hat ember, írja Butler, "a legrafináltabb, kegyetlen és szüntelen kihallgatási technikában van kiképezve" (235 oldal). Clarke ráripakodik Hössnére:

"Ha nem mondja meg, hogy hol van a férje, akkor önt kiadjuk az oroszoknak, akik önt agyonlövik, fiát pedig Szibériába viszik."

Hössné végül összetörve megmondja férje tartózkodási helyét, és a hamis nevet is, amelyet használ. Clarke:

"Höss fiának és lányának hasonló megfélemlítése ugyanezt az információt hozta elő."

A zsidó őrmester és a másik öt "harmadfokú" kihallgatási specialista R. Hösst keresik, akit az éjszaka közepén lepnek meg. A parasztház egyik szobájának zugában fekszik, melyet általában mészárszéknek használnak.

Clarke "élénken emlékszik":

"Egészen fölül feküdt egy háromemeletes ágyon és új selyem hálórúhája volt. Később kitaláltuk, hogy zyanid-tablettáját, melyet a legtöbben magánál hordtak, elvesztette. Nem mintha sok esélye lett volna azt használni, mert zseblámpát tömtünk a pofájába."

A brit egyenruhák láttán Höss rémülten fölkiált.

Clarke ráordít: "Neve?"

Amikor a válasz "Franz Lang" volt, Clarke ökle a fogoly arcán csattant. A negyedik ütésnél Höss összeesett és megadta saját nevét. Ez a vallomás a zsidó őrmesternél, akinek szülei egy Höss által aláírt parancs miatt haltak meg Auschwitzban, dührohamot váltott ki.

A foglyot lehúzták a felső ágyról, és letépték róla a hálórúhát. Aztán meztelenül az egyik vágóasztalra nyomták. Ott megjelent Clarke, és az ütlegetés és a kiáltások végtelen sora kezdődött.

Végül a jelenlevő szanitéctiszt azt mondta Cross kapitánynak: "Hagyassa abba, ha nem akar hullát magával vinni." Hössre takarót borítottak és Clarke autójához húzták, ahol az őrmester nagy mennyiségű vizkit öntött a torkába. Höss megpróbált elaludni. Clarke botjával szemhéja alá nyúlt és németül parancsolta: "Tartsd nyitva a disznó szemeidet, te disznó!"

Höss először sokszor ismételt védekezését mondta el: "Parancsaimat Himmlertől kaptam. Katona vagyok, A parancsoknak engedelmeskedni kellett."

A csoport éjjel háromkor érkezett meg újra Heidébe. Még hullt a hó, de Hössről lerántották a takarót, és teljesen meztelenül kellett a börtön udvarán keresztül cellájába mennie."

Clarke: "Három napig tartott, míg egy összefüggő vallomást (coherent statement) kiszedtünk belőle. de amikor elkezdett beszélni, nem lehetett visszatartani." (236-237 oldal).

Ez a vallomás, melyet a vázolt körülmények között a brit Field Security Service a tolmács őrmester beteg agyának segítségével állt elő, lett az a bizonyos első Höss vallomás, melyet NO-1210 alatt tettek az iratok közé. Miután a megkínzott rab beszélni kezdett, Clark szerint nem lehetett leállítani. Clarke, aki 1982 vagy 1983-ban sem volt jobban tisztában annak értelmetlen voltával, amiket Hössből "vallomásként" kizsarolt, egy sor képzelt szörnyűségről számol be, melyeket valóságként mutat be.

"Höss elmondta, hogy hogyan gyűjtötték meg a hullákat, és a kifolyó zsírt fölfogták, amit más hullákra öntöttek."(!) (238. oldal)

Höss a parancsnoksága idején a halottak számát két millióra becsülte(!); az ölések száma gyakran elérte a napi 10 ezret(!).

Clarke föladata volt, a leveleket, melyeket Höss feleségének és gyerekeinek írt, cenzúrázni. A világon minden rendőr tudja, hogy az engedély, a családnak írni, pszichológiai fegyver. Ahhoz, hogy egy rab valljon, néha elég ezt az engedélyt visszavonni egy időre vagy örökre. Höss leveleiről Clark érdekes megjegyzést tesz, amikor ezt adja tudunkra:

"Néha gombóc volt torkomban, mikor a leveleket olvastam. Két ember volt ebben az egyben. Az egyik brutális és nem tisztelte az emberéleket, a másik lágy és finom volt." (238. oldal)

Rupert Butler jelentését azzal a megjegyzéssel fejezi be, hogy Höss később nem próbálta meg magát kivonni a felelősség alól vagy letagadni, amit tett.

A Nürnbergi per alatt Höss "schizoid apátia" tüneteit mutatta. A kifejezés az amerikai G. M. Gilberttől származik, a nürnbergi börtön pszichológusától, aki az amerikai ügyészekkel állt kapcsolatban és feladata a rabok megfigyelése volt. nyugodtan hihetjük, hogy Höss ekkor "két részre hasított" ember volt. Úgy nézett ki, mint egy emberi roncs, mert azt csináltak belőle. "Apatikus" mondja Gilbert könyvének 229. oldalán (Nürnbergi napló 1947, Signet Book, 1961); "apatikus" ismétli a következő oldalon; "schizoid apátia" írja a 239. oldalon.

Perének végén Krakkóban Höss a halálos ítéletet látszólag közömbösen veszi tudomásul. Rupert Butler megjegyzi ezzel kapcsolatban:

"Höss azt mondta magának, a szövetségeseknek parancsaik vannak, és ezért egyáltalán nem kérdéses, hogy ezeket kivitelezik-e" (238 oldal).

Ezt nem lehet jobban kifejezni. Höss, aki mint német vádlottak ezrei, ki volt szolgáltatva a győzők kényének-kedvének, akik meg voltak győződve, hogy joguk van ítélkezni, gyorsan fölfogta, hogy nem volt más választása, mint hogy alávesse magát a törvénykezés erőszakos keleti és nyugati urainak."

Rupert Butler végül Hans Franknak, Lengyelország volt Generalgouverneurének esetét tárgyalja. Az erkölcsi elégtétel hasonló hangján jelent ennek az embernek az elfogásáról és a vele való bánásmódról:

"A két színes GI -t (Amerikai katona - fordító), akik elfogták őt, és a Miesbachi börtönbe szállították, miután brutálisan összeverték nem befolyásolta híressé válásuk. Egy sátorlapot borítottak rá, hogy a verés nyilvánvaló nyomait eltakarják. Frank hasznosnak látta a sátorlapot, amikor megpróbálta bal keze ütőerét az alatt elvágni. Természetesen nem engedtek meg neki ilyen könnyű kiutat. Az amerikai hadsereg egy orvosa megmentette életét, és megjelenhetett a nemzetközi nürnbergi törvényszék előtt. (238-239 oldal).

Rudolf Höss és Hans Frank nem voltak kivételes esetek, akiket így megkínzottak. A leghíresebb esetek

közé számít Julius Streicher, Oswald Pohl, Hans Fritzsehe, Franz Ziereis, Josef Kramer és mások ...

Következményeit tekintve Rudolf Höss esete a legsúlyosabb. Ugyanis egyetlen irat sem létezik, mely bizonyítaná a zsidók megsemmisítését a németek által. Léon Poliakov már 1951-ben bevallotta:

"Ami a teljes megsemmisítés tervét illeti, a három vagy négy fő tettes 1945 májusában öngyilkos lett. Egyetlen irat sem maradt meg erről, és talán soha nem is létezett ilyen. (Bréviaire de la haine / Le IIIe Reich et les Juifs, Calmann-Lévy, "Livre de Poche" 1974, S. 171. magyar cím: A gyűlölet zsolozsmáskönyve).

Mivel tehát egyetlen ilyen irat sincs, a Poliakov szerű történészek elsősorban kétes tanúvallomásokra, mint Kurt Gersteinére vagy Rudolf Hössére alapoznak, de nem mondanak le arról, hogy azok szavait kényük-kedvük szerint megváltoztassák, hogy azt "hihetőbbé" tegyék.

Bernard Clarke ma "Délangliában élő jómódú üzletember" (Legions of Death, 235 oldal). Teljes joggal állíthatjuk, hogy az ő hangja és az ő beteg szelleme volt, ami 1946 április 15-én Nürnbergben hallható volt, amikor a vádló Amen a megdöbbenés és szörnyűködő hallgatóságnak apránként fölolvasta R. Höss állítólagos vallomását. Ezen a napon szó szerint világméretű hazugság rezgettette meg a levegőt, az Auschwitz-hazugság. Ennek a nagyszerű médiaüzletnek a brit Field Security Service egy tucat zsidó őrmestere volt előhívója, közöttük Bernhard Clarke, ma "Délangliában élő jómódú üzletember"

Moritz von Schirmeister tanúvallomása.

Moritz von Schirmeister a háború alatt Dr. Joseph Goebbels. személyes sajtóreferense volt. 1946 június 29-én az IMG előtt mint Hans Fritzsche védelmének tanúját hallgatták ki. Tanúvallomása különösen érdekes volt Dr. Joseph Goebbels tulajdonképpeni személyiségét illetően, és a német hatóságok álláspontját illetően a szörnyű hírekkel kapcsolatban, melyeket a szövetségesek terjesztettek a koncentrációs táborokkal kapcsolatban. A háború végén Moritz von Schirmeistert a britek fogták el, és Angliában internálták egy táborban, ahol fogolytársai politikai "átnevelése" volt a feladata. Hogy Nürnbergben vallomást tehesen, Londonból Németországba repült. A brit katonai rendőrség őrizte átmenetileg a Weser melletti Mindenben, a brit zóna fő vallatási központjában. Innen autóval vitték (1946 március 31- április 1.) a Nürnbergi börtönbe. Ugyanabban az autóban utazott Rudolf Höss is. Moritz von Schirmeister volt ugyanis az a "Londonból jött hadifogoly, aki Fritzsche felmentő tanúja volt", akiről Höss "memoárjaiban" (lásd fönt) ír. Egy irat alapján, melynek másolatát nekem az amerikai Mark Weber 1983-ban Washingtonban adta át, és amelynek pontos forrásáról nem szabad beszélnem, tudjuk, hogy a két személy az autóban, amely őket Nürnbergbe vitte, szabadon beszélgethettek. Ebben az iratban, valamivel hosszabban, mint két oldalon keresztül jelenti Moritz von Schirmeister, hogy neki Rudolf Höss az őt nyomasztó teher súlya alatt a következőt közölte bizalmasan:

"Igen, aláírtam, hogy 2.5 millió zsidót megöltem De éppen úgy aláírtam volna, hogy számuk 5 millió volt. Vannak módszerek, melyekkel minden tanúvallomást el lehet érni, függetlenül attól, hogy az igaz-e vagy sem. "